

Arrest

nr. 86 229 van 24 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 21 februari 2012 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.-P. LIPS en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, komt op 10 september 2010 België binnen en dient op 15 september 2010 samen met haar echtgenoot, de heer B. J. N., van Angolese nationaliteit, en hun drie minderjarige kinderen een asielaanvraag in.

Op 16 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 8 april 2011 nr. 59 413 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 21 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinq}ues). Het bevel vermeldt tevens de drie minderjarige kinderen.

Op 29 april 2011 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen een tweede asielaanvraag in.

Op 4 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). De beslissing vermeldt tevens de drie minderjarige kinderen. Verzoekster stelt hiertegen een beroep in dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer 72 757.

Op 16 februari 2012 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en hun drie minderjarige kinderen een derde asielaanvraag in.

Op 21 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). De beslissing vermeldt tevens de drie minderjarige kinderen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten C. N. L. M.

geboren te (...), op (in) 14.06.1985

en van nationaliteit te zijn Angola

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16/02/2012

Overwegende dat de betrokkene op 15 september 2010 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 28 september 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 december 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 8 april 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 29 april 2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 mei 2011. Overwegende dat de betrokkene op 16 februari 2012 een derde asielaanvraag indiende waarbij zij verklaart niet te zijn teruggekeerd te zijn naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op haar vrees in Angola waarbij opgemerkt moet worden dat deze vrees reeds onderzocht werd door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene ingaat op wat haar vriend B., J. N., (...), naar voren brengt en zij hierop steunt, dat de vriend van de betrokkene een brief dd. 29 juni 2010 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze brief dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de vriend van de betrokkene enveloppes naar voren brengt waarin het document verstuurd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder: schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 juncto 4 en

19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009.

3.2. Verwerende partij overwoog: (...).

De bewuste en opzettelijke weglating van de tweede beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten dat een vast onderdeel uitmaakt van het standaardformulier "bijlage 13quater" geeft verwerende partij indirect maar onmiskenbaar aan dat verzoekende partij niet kan worden teruggestuurd om redenen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4.

De keuze van verwerende partij om verzoekende partij niet het bevel om het grondgebied te verlaten te geven kan niet anders dan ingegeven zijn door de overweging dat de verplichte terugkeer verzoekende partij zou blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 juncto 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009.

Om deze redenen is de motivering van de bestreden beslissing contradictoir, is zij niet deugdelijk en kan zij deze bestreden beslissing niet schragen. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Indien de verplichte terugkeer toch wordt betracht dan schendt de bestreden beslissing voormelde artikelen 3 en 4. Verzoekende partij is immers moeder van drie minderjarige kinderen en verwerende partij heeft niet nagegaan of de terugkeer het verbod op refoulement in haar hoofd niet schendt.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoekster immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu zij deze in het inleidend verzoekschrift aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Verwijzend naar de bestreden beslissing, stelt de verwerende partij verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft beslist verzoeksters derde asielaanvraag niet in overweging te nemen. Volgens de verwerende partij handelde de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) inclus.

Refererend aan artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, betoogt de verwerende partij dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij is het allesbehalve onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat de zogenaamde nieuwe stukken van verzoekster geenszins als nieuwe gegevens kunnen worden beschouwd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle elementen die verzoekster bij haar derde asielaanvraag heeft aangebracht en dat over alle elementen afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat ten slotte gelden dat verzoeksters voorgehouden schending van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 12 december 2007 (hierna: het Handvest) niet kan worden aangenomen. Volgens de verwerende partij toont verzoekster op geen enkele wijze aan dat de bestreden beslissing indruist tegen de voorschriften van het Handvest.

De verwerende partij besluit dat het enig middel niet kan worden aangenomen.

2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoekster geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2 In het middel betoogt verzoekster dat de bewuste en opzettelijke weglating door de gemachtigde van de staatssecretaris van het bevel om het grondgebied te verlaten niet anders kan dan zijn ingegeven door de overweging dat de verplichte terugkeer van verzoekster naar het land van herkomst verzoekster zou blootstellen aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekster zijn de in de bestreden beslissing vervatte motieven dan ook contradictoir, niet deugdelijk en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen. Verzoekster besluit dat indien de gedwongen terugleiding toch wordt betracht, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err.* *BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM) *juncto* de artikelen 4 en 19 van het Handvest worden geschonden; verzoekster is immers moeder van drie minderjarige kinderen en de gemachtigde is niet nagegaan of de verplichte terugkeer van verzoekster het verbod op refoulement niet schendt.

2.3.2.1 De Raad laat gelden dat de *in casu* bestreden bestuurshandeling een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris en dat de beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;

- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit hetgeen zojuist werd uiteengezet, kan worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing niet vermocht te onderzoeken of verzoekster bij een verplichte terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster veronderstelt, wordt door de gemachtigde bij de beoordeling van een meervoudige asielaanvraag immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, maar wordt slechts vastgesteld dat de vreemdeling geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Verzoeksters stelling als zou de gemachtigde van de staatssecretaris door aan verzoekster geen bevel om het grondgebied te verlaten te geven, indirect maar onmiskenbaar hebben aangegeven dat verzoekster bij een gedwongen terugleiding naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, mist dan ook feitelijke en juridische grondslag.

De Raad wijst erop dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing voor het overige niet betwist. De in de bestreden beslissing vervatte motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.2.2 In het middel voert verzoekster ten slotte de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 4 en 19 van het Handvest, welke een gelijkaardige bescherming bieden als artikel 3 van het EVRM.

In de mate waarin verzoekster betoogt dat het in voornoemde artikelen voorziene recht tegen folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen te worden beschermd, is miskend nu zij ingevolge de bestreden beslissing is verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekster moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoekster in voorliggend geval opwerpt dat zij moeder is van drie minderjarige kinderen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet is nagegaan of de verplichte terugkeer van verzoekster het verbod op refoulement niet schendt. In dit verband wordt herhaald dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

De Raad laat *in casu* tevens gelden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 december 2010 heeft geoordeeld dat verzoekster niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden en bijgevolg niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van voornoemde bepaling. De Raad wijst erop dat de beslissing dat een vreemdeling niet voldoet aan de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vervatte criteria impliceert dat werd vastgesteld dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM, en bij uitbreiding de artikelen 4 en 19 van het Handvest. Aangezien de Raad bij arrest nr. 59 413 van 8 april 2011 de zienswijze van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft bevestigd en verzoeksters derde asielaanvraag op goede gronden niet in overweging werd genomen, diende de gemachtigde van de staatssecretaris de vaststelling dat verzoekster geen ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling dan ook niet in vraag te stellen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat zij in het land van herkomst een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest.

De schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET